

Kerecsényi Éva

Ébredj királylány

Lecsorognak a napok az idő arcáról,
elkenődnek a percek, mint ócska szemfesték,
kardodba dőlve ha csak vársz a fásult csendben,
vagy hagyod, hogy összeúzzon a mókuskerék,
hiszed, időd végtelen, nem látni a partját,
belemarkolsz, fröcskölnéd, kezedből kipereg,
s koponyád rejtekében mire szikra pattan,
holdbéli táj fogad, kiszáradt, üres meder.
Ébredj királylány, lépj ki a fényre,
szaggassa a szél a báli szoknyád,
aranykoronád ha szívedben hordod,
az élet nem lehet gonosz mostohád.

Kerecsényi Éva

Ölelj át

Ölelj át,
mikor a moccanó csendben
aranyhaját fésüli a reggel.
Ölelj át,
mikor az ébredő vízpart
párát sóhajt a kék végtelenbe.
Ölelj át,
ne kérdezd
mikor, hogyan, hová,
s mi lesz a vége.
Ajkad legyen pecsét a számon,
mosolyod lelkem legszebb nyakéke.

Kerecsényi Éva

Hahó, álmok

Hahó, álmok, gyerünk sorba állni,
pörög a stopper, az élet suhan,
addig kéne a nyomába érni,
míg ki nem írják: utolsó futam.

Kicsik és nagyok, szabad a pálya,
őzjög az aréna, startjelre vár,
muszáj előzni, próbál nyomulni
a betonba ragadt, torz megszokás.

Régi nagy álmom, figyeld a sípszót,
porold le mezed, és vedd fel cipőd,
kapj a karodba, repíts magaddal,
elpazaroltunk már oly sok időt.

Kihagyott körök, legyilkolt percek
árnya kísért, szemében szájalom,
hahó, álmok, hát fussunk el innen,
száz gyors vagy maraton - én vállalom.

Kerecsényi Éva

Há-rom szó-tag

botladozik a szó,
pedig sietne, úgy loholna,
az érzés szétfeszíti,
alig várja, hogy kimondja,
illeg-billeg bajszán,
rácuppan nyelv hegyére,
s onnan szónokolna,
ahogy torkán is kiférne,
csiklandozza ajkát,
úgy fáj, hogy visszatartja,
csomót köt nyelvére,
nem érti, mért ily balga,
tipeg-topog zavartan,
háta hétrét görnyed,
bár szállna, mint a pille,
s a széllal kergetőzne,
szívben fogant érzés
egyszer szót kér majd magának,
megköszörüli torkát,
s a szótagok sorba állnak,
s egy édes pillanatban,
mikor hátat fordít az illem,
szavalni kezd a lélek,
s a világ helyére billen

Kerecsényi Éva

Gyógyulás

Fekélyes foltok a tegnap arcán,
szavak szurkálta nyílt, vérző sebek,
forog a kerék az idő malmán,
halványul a seb, s lassan beheged.

Fülemben cseng sok sértő mondat,
mi miszlikre tépkedte lelkemet,
gyomromban feszültség, bomba robban,
de a félelem nem úz már csúfot velem.

Pelyhes állú évek huss, elszöktek,
szó nélkül elloptak sok szép napot,
letaposott álmok mégis felnőttek,
újjászülettem, új ember vagyok.

Feloldozást ad a megbocsátás,
harag talaján fű sosem terem,
jókedv landol a leszállópályán,
hogy megédesítse az életem.

Kerecsényi Éva

Csak, csak, csak

mindig csak holnap,
mindig csak máskor,
arasznyi életünk
mint kódorgó vándor
keresi hazáját,
de folyton eltéved,
mert iránytűt ad
a vakok kezébe,
zuhannak a percek
egy feneketlen kútba,
sosem jutunk el
hőn vágyott randevúkra,
görbítjük, mi egyenes,
összekenjük, mi tiszta,
csak pislogunk,
ahogy borunkat az idő megissza,
teli pohár mellett szomjazunk,
lelkünk örökké éhes,
a terített asztról nem veszünk,
jobb a savanyú, mint az édes?
álmokat gyártunk, mintha kötelező volna,
de nem merünk felszállni
a boldogság hajóra,
karnyújtásnyi a valóság,
de biztonságosabb a távol,

ám a kör közepében
így mindig más táncol,
s az út végén, hol a redőny
csak résnyire lesz nyitva,
szomorún számolunk:
ennyi volt megírva?

Kerecsényi Éva

Vég nélkül

Csodállak irigység nélkül,
követlek utánczás nélkül,
vezethetsz erőszak nélkül,
tisztellek, de kényszer nélkül,
dicsérlek hízelgés nélkül,
ölellek gátlások nélkül,
szeretlek elvárás nélkül,
gyere, minden indok nélkül.

Kerecsényi Éva

Lerajzollak

Ha rajzolni kéne valami szépet,
modellt állna nekem az érzelem,
pillecukor színű, könnyű és édes,
legalábbis ilyenek képzelem,
s tudod, éppen rólad mintáznám
összebújós, csicsergős hajnalon,
mikor szeretet illatú aranyló sárgán
dorombol a napfény az ablakon.
Rólad mintáznám, nagyokat nevetnénk,
bekötött szemmel is tudnám,
hogyan merre vagy,
úgy tennék, mintha nem találnálak,
hogyan elkaphass egy óvatlan pillanatot,
hozzád simulnék,
valamit súgnék, te átölelsz,
a szó elakad,
belebújnék az illatos csendbe,
hogyan kezem átfonja nyakadat,
s mikor ránk nyitja az ajtót a sűrgető reggel,
s illanni készül az éji varázs,
még szorosabbra húzzuk a percet,
s két S betű egymásban kincsre talál.